

'אפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו וישראל אומרים שירה?!'.
אודות שירת המלאכים בראש השנה ויום הכפורים שנחלקו ראשונים בדבר (רה"ג ור"י בתוס') – ע' בספר יערות דבש ח"א יד.

דף לג

'דבר אל בני ישראל... בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות'. על קושית הראשונים מדוע הוצרכו למעט נשים מעבודות הקרבן והלא אין העבודות כשרות אלא ביום וא"כ מצוות עשה שהזמן גרמן הן – ע' במובא בקדושין לו.

(ע"ב) 'שיעור תקיעה כשלש תרועות. שיעור תרועה כשלש יבבות'. נראה הטעם מפני שאין דרך גניחה ויללה בפחות משלש פעמים רצופות. וכיון שהתרועה היא עיקר והתקיעה טפילה לה כמו שנאמר יום תרועה, אינו בדין שיהא הטפל ארוך מהעיקר, ומזה ידענו ששיעור התקיעה אינו ארוך מהתרועה, והרי לא בא הכתוב לסתום אלא לפרש, וע"כ שיעור תקיעה ותרועה שוים (עפ"י פני יהושע).

'זהתניא שיעור תקיעה כתרועה? אמר אביי תנא דידן קא חשיב תקיעה דכולהו בבי ותרועות דכולהו בבי, תנא ברא קא חשיב חד בבא ותו לא. שיעור תרועה כג' יבבות. והתניא שיעור תרועה כשלשה שברים? אמר אביי: בהא ודאי פליגי... מר סבר גנחוי גנח ומר סבר ילולי יליל'. כתב הראב"ד שלפי מסקנת אביי שהתנאים חלוקים על מהות התרועה, אם היא גניחות או יבבות, שוב אין צריך לדחוק ולומר שתנא דמתניתין דיבר על שלש תקיעות אלא תקיעה אחת הריהי כשלש תרועות דהיינו שלש יללות שכל אחת שלשה כחות בעלמא, ואילו תנא ברא שסובר שהתרועה היינו שלש גניחות שהם ט' כחות, לכך אמר ששיעור תקיעה כתרועה אחת (וע"ע פני יהושע).

*

'... וזה ענין מה שאמרו תוס' בשם הערוך דמאה קולות של תקיעת שופר הם כנגד מאה פעיות דפעיה אימיה דסיסרא. ומן הסתם נמצא באיזה מדרש שידעו בקבלה דפעיה מאה קולות כיון שהובא בערוך. וצריך להבין מה ענין המאה קולות דתקיעת שופר ליבבות דאם סיסרא. ובגמרא שלמדו לפירוש יבבא מדכתיב ותיבב אם סיסרא – יתכן, אבל לכיון מאה קולות כנגד מאה פעיות, מה טעם יש בזה?

אך הוא על פי מה שאמרנו בענין מלחמת סיסרא שהוצרכו למלחמה מן השמים כמו שנאמר מן שמים נלחמו הכוכבים ממסלותם. ואמרנו על פי מה דאיתא בספר עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו שרבי עקיבא יצא מסיסרא שבא על יעל אשת חבר הקיני, ורבי עקיבא היה שורש תורה שבעל פה כנ"ל והוא היה בגלות מוקף בקלליפה אצל סיסרא, והוציאה ממנו יעל אשת חבר הקיני, שהקינים היה גם כן חלקם בחינת תורה שבעל פה שהוא ענין 'דושנה של יריחו' שנתנה להם כידוע, ועל זה הוצרכה המלחמה שיהיה מן השמים נלחמו הכוכבים, כדי שיוכלו להוציא נשמת ר' עקיבא שהוא שורש תורה שבעל פה שהיה בגלות אצל סיסרא (כמו שנתבאר במקום אחר). וכתוב אצל יעל מנשים באהל תברך, ודרשו מאן נשים שבאוהל שרה רבקה רחל ולאה שמהם יצאו האבות שהיו שורש תורה שבכתב כנ"ל, והיא הביאה נשמת ר' עקיבא, ובה כלה החיים

שלהם (- של הקינים) שזה היה עיקר החייתם שלהם כמו שנאמר ואתה מחיה את כולם. ולכן פעיא מאה קולות. וכנגד זה אנו תוקעין מאה קולות לזכות עי"ז לבחינת 'תורה שבעל פה'. ומספר מאה מורה על תכלית השלימות... כשכל העשר מדות כלולה כל אחת מעשר הוא מאה. ובקליפה זה לעומת זה, כשהיה אצלו הניצוץ מבחינת תורה שבעל פה כנ"ל היה לו בקליפה גם כן מאה כוחות לכן פעיא אמיה מאה קולות.

וזה שאמרו בירושלמי: כד שמע תניין אמר ודאי זהו שיפורא ד'יתקע בשופר גדול'. היינו שעל ידי זה יתעורר השופר גדול כמו שאמרו אי תנו כולו - עתה אקבצם. ויתעורר שופר גדול שהוא בינה שיושאר חקוק בלב לעלמי עד ויתקן כל הרב=כעס ומטא זמניה למתבלע ויהיה התיקון האמיתי...

וזהו פירוש הפסוק **אשרי העם יודעי תרועה** ... שיעוררו בעובדא דלתתא השופר גדול שזה יביא התיקון האמיתי ויבולע המות לנצח ויתקן כל הקלקול ופגם הנחש... (מתוך פרי צדיק לר"ה יג).

'מבעד החלון נשקפה עד תשיב אמריה לה שנאמר בשירת דבורה על אודות אם סיסרא - מאה ואחת אותיות שיש בהן יבבות ופעיות של צער שנצטערה האם על סיסרא בנה. כל הנאמר שם מדבריה אחר כן הלא **ימצאו יחלקו שלל וגו** - לא דברים של צער הם אלא דברי תנחומים שהתנחמה הבל בנחחונות בנה שבגללם הוא בושש לבוא.

ומה ענין מאה קולות של שופר אצל פעית אם סיסרא? ולמה לא העמידו את המנין על מאה ואחת כמנין פעיותיה של זו?

אלא שקול השופר בא לעורר רחמים על זרעו של יצחק שנעקד כאיל על גבי המזבח, וכל הפעיות שפעתה אם סיסרא פעיות של אכזריות היו, אכזריות אשר לא מצינו כמותה בכל העולם.

האם בשעה שהיא מיבבת על צער בנה, הלא תדע רחם על אמהות אחרות שכמותה שבוכות על מות בניהן; אבל היא, אם סיסרא, אינה כן אלא כל תנחומיה - הלא **ימצאו יחלקו שלל רחם רחמים לראש גבר**. סיסרא בנה עוסק כעת בריטוש שבויים מישראל ובניפוץ עוללים, וזאת נחמתה, ובכך היא מפיגה את צערה - יש לך אכזריות גדולה מזו?

יבואו מאה קולות השופר של רחמים ויבטלו אותן הפעיות שכולן של אכזריות היו, חוץ מאחת בהן - זה צער האם על בנה שיש בו גם ממידת הרחמים אפילו אצל אכזרים. פעיה אחת זו של רחמים אין קול השופר בא לבטל; לפיכך מאה קולות כנגד מאה פעיותיה של אכזרית זו, שפעתה לשם אכזריות.

עוד רמז למאה קולות - שכן אמרו ז"ל מאה פעיות האשה פועה כשהיא יושבת על המשבר, צ"ט למיתה ואחת לחיים. וביום הרת עולם - תבל ומלואה כיושבת על המשבר, אם לשבט אם לחסד, לפיכך תוקעין מאה קולות.

סימן לדבר: **אשרי העם יודעי תרועה**. יודעי בגימטריא 100.

(מתוך ספר התודעה פרק שני. ע': רסיסי לילה מו; משך חכמה אמור)